

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 195/07-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., P., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4, základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a podľa čl. 144 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 7 a 8 Všeobecnej deklarácie ľudských práv uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 5 C 207/2005 zo 16. januára 2006, ako aj rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 291/2006 z 3. apríla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2007 doručená sťažnosť J. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 12 ods. 4, základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a podľa čl. 144 ods. 1 a 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 7 a 8 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 207/2005 zo 16. januára 2006, ako aj rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 291/2006 z 3. apríla 2007.

Zo sťažnosti a pripojených príloh okrem iného vyplynulo, že uznesením okresného súdu sp. zn. 5 C 207/2005 zo 16. januára 2006 bol schválený zmier uzavretý medzi sťažovateľkou ako odporkyňou a jej bývalým manželom ako navrhovateľom (ďalej aj „navrhovateľ“), v ktorom sa sťažovateľka zaviazala, že zaplatí navrhovateľovi sumu 67 615 Sk a trovy konania 3 380 Sk z dôvodu zaplateného súdneho poplatku, ako aj 11 908 Sk z dôvodu náhrady trov jeho právneho zastúpenia, všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia. Uznesenie o schválení zmiereu nadobudlo právoplatnosť 30. januára 2006. Následne sa sťažovateľka domáhala zrušenia označeného uznesenia okresného súdu v plnom rozsahu, čo odôvodnila tým, že „*zmier, ktorý účastníci konania uzavreli odporuje hmotnému právu a je neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa prieči dobrým mravom a odporuje zákonu. Navrhovateľka bola značne finančne poškodená a odporca sa obohatil*“.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 návrh sťažovateľky na zrušenie uznesenia sp. zn. 5 C 207/2005 zo 16. januára 2006 zamietol a zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania v sume 18 369 Sk.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, ktorým žiadala, aby odvolací súd napadnutý prvostupňový rozsudok zmenil a jej návrhu v celom rozsahu vyhovel. V odvolaní argumentovala sťažovateľka opäť tým, že uzavretý zmier je v rozpore s hmotným právom, pretože bola pri jeho uzatváraní uvedená do omylu.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co 291/2006 z 3. apríla 2007 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 vo výroku, ktorým bol návrh vo veci samej zamietnutý a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania rozsudok okresného súdu zmenil.

Sťažovateľka tvrdí, že *„Rozsudky boli vystavené na základe klientelizmu - nedostatočne zisteného skutkového stavu - porušenie povinnosti zákonov...“*, v dôsledku čoho boli porušené aj označené práva. Zároveň žiada, aby ústavný súd všetky rozhodnutia napadnuté v sťažnosti ako nezákonné zrušil. Napokon podrobne opisuje celý priebeh sporu s jej bývalým manželom.

Zároveň sťažovateľka požiadala, aby jej bol v konaní o sťažnosti ustanovený právny zástupca, čo odôvodnila svojou nepriaznivou sociálnou situáciou, a tým, že *„bola vo všetkých konaniach oslobodená od súdnych poplatkov“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľky, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na jeho právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu,

konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu sp. zn. 5 C 207/2005 zo 16. januára 2006

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Podľa právneho názoru ústavného súdu nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ústavy považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že v časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu sp. zn. 5 C 207/2005 zo 16. januára 2006, sa domáha ústavnej ochrany už po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty. Ide o uznesenie, ktorým bol schválený zmier uzavretý medzi sťažovateľkou a navrhovateľom, v ktorom sa sťažovateľka zaviazala, že zaplatí navrhovateľovi sumu 67 615 Sk a nahradí mu trovy konania. Predmetné uznesenie, ako už bolo uvedené, nadobudlo právoplatnosť 30. januára 2006. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal ústavný súd z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Sťažovateľka namietala v konaní pred ústavným súdom okrem iného aj porušenie svojich práv označených v čl. I tohto uznesenia, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006.

V prvostupňovom konaní vedenom okresným súdom mala sťažovateľka možnosť dovolávať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci odvolacieho konania na krajskom súde, čo aj využila. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku sp. zn. 17 Co 291/2006 z 3. apríla 2007.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti namietajúcej porušenie uvedených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 291/2006 z 3. apríla 2007

K problematike práva na spravodlivý proces je potrebné uviesť, že okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, inak povedané, spravodlivý proces.

Ústavný súd už uviedol, že: „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru.“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Ak sťažovateľka namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (mutatis mutandis I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva však neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne (Van de Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, A, č. 288, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 291/2006 z 3. apríla 2007 vyplýva, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 vo výroku, ktorým bol návrh vo veci samej zamietnutý. V časti týkajúcej sa náhrady trov konania rozsudok okresného súdu zmenil.

Z argumentácie, ktorou sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila, možno vyvodit', že porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí najmä v tom, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav, neakceptoval jej vyjadrenia ani vyjadrenia svedkov, a sudcovia, ktorí vec prejednávali a rozhodovali, sú podozriví z klientelizmu a korupcie.

V relevantnej časti svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že: „*Navrhovateľka podala návrh na zrušenie zmiernu dňa 14. 2. 2006, teda v rámci trojročnej lehoty na podanie takéhoto návrhu. Účastníci zmiernu uzavreli z dôvodu, že odporca i keď nebyval v spoločnom byte a právoplatným rozsudkom súdu bol zrušený spoločný nájom účastníkov k bytu, platil navrhovateľke nájomné a služby spojené s nájomom bytu. Navrhovateľka v konaní uznala, že mu má zaplatiť 67.615,- Sk, pretože takto prijala plnenie bez právneho dôvodu a táto výška predstavovala bezdôvodné obohatenie získané navrhovateľkou.*

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Navrhovateľke vzniklo bezdôvodné obohatenie v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia, ktoré táto sa zaviazala v uznesení o schválení zmiernu zo dňa 16. 1. 2006 vydať odporcovi. Bolo preukázané, že odporca zaplatil navrhovateľke podiel platieb za nájomné a služby spojené s nájomom bytu za obdobie, keď už v byte nebyval a bol i zrušený spoločný nájom účastníkov k bytu a tieto platby boli vo výške, ktorú sa zaviazala schváleným zmiernu navrhovateľka odporcovi zaplatiť.

Pri posudzovaní, či predmetný zmiernu bol v rozpore s hmotným právom treba vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Podľa § 454 sa bezdôvodne obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Predpokladom vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia podľa tohto zákonného ustanovenia je na jednej strane existencia právnej povinnosti na plnenie u toho, za koho sa plnilo a na druhej strane neexistencia takejto povinnosti u toho, kto v skutočnosti plnil. Takto môže vzniknúť bezdôvodne obohatenie na strane toho z bývalých manželov, ktorý spoločne s druhým manželom užíva byt v čase po rozvode, keď ešte obidvaja účastníci majú právo spoločného nájmu bytu, avšak celú úhradu platí iba druhý manžel.

Odporcovi preto nevzniklo bezdôvodné obohatenie v zmysle ust. § 454 Občianskeho zákonníka, pretože v byte nebýval, v dôsledku čoho neplatením nájomného a platieb za služby, súvisiace s užívaním tohto bytu navrhovateľkou, vzniklo bezdôvodné obohatenie na jej strane.

Uzavretý zmiar preto nebol v rozpore s hmotným právom v dôsledku čoho neboli dané hmotnoprávne dôvody pre zrušenie zmiaru.

Rozpor s hmotným právom je v zmysle ust. § 99 ods. 3 O. s. p. jediným dôvodom na zrušenie zmiaru.

V prejednávanej veci nemala na rozhodnutie o návrhu na zrušenie zmiaru žiadny vplyv skutočnosť, že predmetná suma, ako aj ďalšie prípadné vzájomné pohľadávky medzi účastníkmi majú byť predmetom vypořádania BSM, ktoré dosiaľ nie je ukončené.

Odvolaací súd nezistil ani rozpor zmiaru, ktorým sa navrhovateľka zaviazala vrátiť odporcovi sumu 67.615,-- Sk s dobrými mravmi, keď sa týmto zmiarom navrhovateľka zaviazala vydať odporcovi bezdôvodné obohatenie, ktoré jej vzniklo v zmysle ust. § 454 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd vyhodnotil dôkazy v zmysle § 132 O. s. p. a na základe toho o veci i správne rozhodol.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol návrh vo veci samej zamietnutý potvrdil. “

Krajský súd k námietke zaujatosti, ktorú vzniesla sťažovateľka voči sudcovi JUDr. L. V., ktorý vec prejednával na súde prvého stupňa, uviedol, že na túto námietku nemohol prihliadnuť, pretože „v tejto predmetnej veci bola vznesená v odvolaní proti rozsudku a krajský súd by na ňu mohol prihliadať a o nej rozhodnúť iba v prípade, ak by bol rozsudok okresného súdu v zmysle § 221 ods. 1 O. s. p. zrušený. K zrušeniu rozsudku však nedošlo, preto o námietke zaujatosti nebolo rozhodnuté krajským súdom “.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe predloženej sťažnosti ani z napadnutého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 6 C 22/2006 zo 17. júla 2006 pripojeného k sťažnosti vyvodit' nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov prijatých krajským súdom, a teda o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Bolo nepochybne v právomoci krajského súdu príslušné zákonné ustanovenia vyložiť. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a uviedol skutkové zistenia, o ktoré oprel svoje rozhodnutie, akými úvahami sa pri tom spravoval, ako aj ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých zistený skutkový stav posúdil.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 7 a 8 všeobecnej deklarácie rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 291/2006 z 3. apríla 2007

Podľa sťažovateľky krajský súd jej namietaným rozsudkom spôsobil ujmu na právach aj v zmysle čl. 12 ods. 4 ústavy.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu, atď.).

Pokiaľ takéto konkrétne skutočnosti v argumentácii sťažovateľa obsiahnuté nie sú, ústavný súd sťažnosť odmietne (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka neuviedla žiadne relevantné námietky, z ktorých by bolo možné vyvodiť súvislosť namietaného porušenia označeného článku ústavy s predmetom sťažnosti, a ani bližšie kvalifikovane nekonkretizovala, v čom podľa nej spočíva namietané porušenie.

Ďalej ústavný súd vo svojej judikatúre vychádza z toho, že zásada uvedená v čl. 12 ods. 4 ústavy je jedna z ústavných direktív, ktorá nemôže byť zásadne priamo aplikovateľná v individuálnych záležitostiach bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 123/02). Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľka porušenie základného práva „na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie“ opiera o čl. 46 ods. 2 ústavy, je evidentné, že medzi týmto článkom ústavy a medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu neexistuje ústavne relevantná (priama) súvislosť. Sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie nevydal orgán verejnej správy, ale všeobecný súd, a preto v tomto prípade nemožno uvažovať o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Už táto samotná skutočnosť neumožnila ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení označeného článku ústavy.

Čo sa týka namietaného porušenia čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky vykonal svoju právomoc, ktorá preň vo všeobecnosti vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy, zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a z Občianskeho súdneho poriadku a výkonom tejto právomoci krajský súd ako súd odvolací nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Napadnuté rozhodnutie nemá žiadnu vecnú súvislosť s týmto základným právom a ani nevytvára žiadnu prekážku pre jeho prípadné uplatnenie za splnenia predpokladov ustanovených zákonom.

K namietanému porušeniu čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že jeho znenie neobsahuje garanciu základného práva alebo slobody, ktoré by bolo možné podaním individuálnej sťažnosti samostatne namietat' v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd rozhoduje o porušení základných práv a slobôd zakotvených v druhej hlave ústavy, prípadne práv zaručených medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie tohto článku ústavy nemožno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' samostatne, ale len v spojení s relevantným základným právom alebo slobodou (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľky podľa čl. 7 a 8 všeobecnej deklarácie pripomína svoju judikatúru, v ktorej už vyslovil, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená spôsobom upraveným v čl. 11 ústavy a v § 1 a § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a má len povahu politického dokumentu. Predmetnom konania pred ústavným súdom preto nemôže byť sťažnosť alebo časť sťažnosti namietajúca porušenie práva priznaného všeobecnou deklaráciou (mutatis mutandis II. ÚS 28/96, II. ÚS 18/97).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť vo zvyšnej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože už pri predbežnom prerokovaní zistil, že na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti sa javí ako neopodstatnená.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky vrátane jej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2007